La realitat, però, s'ha mostrat d'una tossudesa impensable, disposada a trencar una i altra vegada els paràmetres del mite. Quan vam tenir al davant els primers intents, vilafranquins tots ells, de la Torre de Nou amb folre i manilles vam començar a pensar que el mite s'esmicolava, i que podia caure aquella vella dita de que ningú no aconseguiria tornar a posar mai més manilles a una construcció castellera perquè ja no quedava ningú viu d'aquella època d'or del XIX, perquè no hi havia cap testimoni que pogués explicar com es gestionaven. Pensàvem que potser sí que el Pilar de Set es podia descarregar i qui sap si podíem somiar amb el de Vuit, tot i que els més vells, els veritables dipositaris de la saviesa castellera en la seva essència, deien que era humanament impossible sostenir aquells pes i aquella alçada en relació amb la fragilitat de l'estructura. Així ho havíem pensat igualment de l'estructura de dels primers intents de la Torre de Nou "això no hi ha qui ho aguanti aquí dalt", o del peu del Tres de Deu.

Han passat els anys i s'han mantingut els reptes, els mitjans de comunicació hi han fet molt bona feina, el neguit casteller s'ha divulgat arreu i ha estat la constància de les colles en un afany de superació que ja no sempre sorgeix o arriba de la Catalunya Nova, el que en la perspectiva de la perseverança ens ha anat esmicolant els referents del passat, el que ens ha desmanegat, i ens desmanega cada 30 o 31 d'agost –i per molts anys!- la possibilitat de fixar un record, d'estructurar el mite dels temps passats.

Quin remei ens queda sinó relatar als nets com vam viure la primera vegada que es va carregar el Tres de Deu o descarregar la Torre de Vuit, per suposat sense folre. I ells potser, amb els anys, recordaran als seus descendents que el seu avi va ser un d'aquells ximplets que va començar a fer habitual el que fins llavors era impossible. Sense llegendes. Sense mites.

Josep Maria Llantet

Àngels Parés Corretger

UN NOU LLIBRE DE PERE MARTÍ

Benvolgut Pere, felicitats!

*Paraules bessones d*e l'amic Pere Martí Bertran és un d'aquests llibres que sorprèn. La lectora (servidora, al menys) esperava trobar un llibre estrictament de canalla i he tingut la grata sorpresa que el seu text enganxa també a l'adult i a sobre et fa pensar i sobretot riure, que és una cosa molt bona. El llibre va sortir l'octubre del 2010 de la mà de Barcanova amb unes excel·lents il·lustracions de la Núria Feijoó que ha encertat de ple amb la seva traça les paraules d'en Pere. Paraules bessones té un contingut didàctic, ajuda a ampliar vocabulari, a fixar-te en els mots i la seva capacitat de canvi només amb una lleu variació i diverteix, valor rellevant per a apropar la lectura a qui vulgui tenir *Paraules bessones* a les seves mans.

De bo de bo que és un molt bon llibre, gairebé tan bo com la teva família presumida que de tant que n'era, la Núria, seguint el text d'en Pere, els col·loca de decoració d'una mona de pasqua.

Espero poder llegir-te'n un altre ben aviat!